

VLADIMÍR MACURA /Kreutzwald, -ra aj./ - 1945

Přepilný vědec a periodický literát ostravského původu a pražské provenience, setrvávající v zajetí strukturalismu, estonské myšlenky a něžných drápků.

Poukých a plných čtyřicet let je ve střední Evropě k zastižení rujná postava Vladimíra Macury /dále jen V. nebo M. nebo V.M./, milovníka všeho hryšchopného, od roku 1973 ovšem duchem upřená do tallinského Centra. První dětská a dětinská léta dotyčný barvitě popsal v barvitě popsanych epizodách /srov. To Glory Vl. Macura 1945-1985, I. díl, Z nepublikovaných Pamětí/, situovaných vesměs do rychlíků z Ostravy do Prahy. Do ní M. tvrdošíjně dojížděl v domnění, že se mu stane osudem. Tato slavnostní pohroma skutečně nastala ve vltavské metropoli k podzimu 1963 a od té doby se vinou k M. rodné Slezské jen tenounké, zcela neznatelné nitky, projevující se zejména ve wasserpolské artikulaci po šesté dvanáctce a s konečnou platností zpřetrhané po odchodu vpravdě rozporuplného M. přítele Josefa Fraise /o V. píše s láskou jako o "boxerovi"/ do pražského Nábytku, n.p. /srov. nábytek V.M./. Třetí období se počalo poté a je pro ně příznačná reprízová sňatková aktivita, pro niž je ještě příznačnější prohlubující se permanentní útěk /i po boku choti/ do estonských hájemství teritoriálních. V ostravském období nejsou doloženy žádné jubilentovy ratolesti, další životní etapy ho obdařily potomky s odlišným, blíže nespecifikovaným pohlavím. Deskripci či stylotvornému slohovětypologickému portrétu se osobnost V.M. zcela vymyká: je to bytost skotačivá, neposed-

ná a transmutující se k sobě, což se zdarem kamufluje nefalšovanou vědeckou seriózností, liberální beletrií a příslušností ke znamení Štíra. Svůj život ostatně zasvětil na-venek občasnému pobytu mezi strahovskými chovanci /složení koedukované, terapie nesnadná/, takže v něm za poslední léta stojí za zmínku jen dvě světlejší chvílky: spanilé jízdy kutnohorské i se svědky /srov. V.M., Něžnými drápky, Praha 1983, povídka Svědek s autobiografickou postavou svědka/ v roce 1978, pro jistotu opakováno ve střízlivém stavu a v redukováném složení v roce 1983, a dále příčinlivé docházení do hospody mezi staročtvrtečníky, odkud se, nastoje, vbrzku a záhy vracíval řádně do lůna rodiny, a tak se svou okázalou předčtyřicátnickou spořádaností nadobro diskreditoval.

Klinické znaky osobnostního řádu skrývá rovněž i monumentálně nepřehledné M. dílo básnické, literární, epistolární, ostatní a vědecké, roztroušené pod rozličnými neprůhlednými pseudonymy a zkratkami /sporadicky se V. raději nepodepisuje vůbec/. Pomineme-li četné juvenilie poetické a badatelské, uveřejněné v listech Dokořán, Orientace a Světová literatura, promítla se zralá tvorba V.M. ve vrcholné míře do nepravidelně vydávaného, dosud nepozastaveného nedostatkového žurnálu Läänemeere Liidu Liige, věstníku slavné hrstky českých estonofilů, která již má ve svých řadách první nebožtíky a především téměř stoprocentní opozici. V téže době se V.M. podařilo pro estonskou ideu zneužít první manželku, a to k výrobě triček, řečených teretriček /srov. kolektivní anonymní kompilát Žizň Macury ili Estonija i Čechija v posledněj čtvrti 20-ogo veka, Praha-Tallinn 1985, věčný

rejstřík, heslo těremajka/, proniknout s nimi do Slovníku cizích slov, uspořádat několik estonoidních happeningů, ústících ve zkoumání tartuských vodiček a korunovaných rozvodem beletristicky ztvárněným v expresní lhůtě. V letech svého esoterického estonství vytvořil M. též úspěšný masmediální žánr mlčenlivého interview /srov. Jean Kross, Jak jsme si spolu četli, rkp. překlad ze sb. Macura...Macura..., XL, jubilejní číslo k M. preabrahámovinám/, při němž nyní oslavovaný dokázal dlouhé hodiny číst díla interviewovaného a navíc jiná. Samostatnou kapitolou v životní dráze V.M. je obcházení pražských a tallinnských nakladatelství s torzem Slovníku světových literárních děl a poměrně efektivní úsilí instalovat v nich spřízněné šéfredaktory. Za svou dlouholetou činnost na polích baltských byl M. posléze vyznamenán medailí tallinnských veteránů za umístění v běhu městem na 100 metrů, již propil a koupil si za ni slušivý kavelok /srov. Zprávy tallinnské celní správy, kapitola Nevyřešené případy, interní tisk pro zasvěcené dobrovolníky/. Bibliografové a biografové života a tvorby V.M. nepopírají jednoznačně, že byl publikačně činný i jinak /vnášení poutníků do literárního díla, počmárání lustru básníkem Kaplinským, studium sokolství Ladislava Štolla a názvů Fučíkovy pankrácké reportáže/, avšak tyto hypervědecké analýzy, širšímu publiku a autorům hesel pro svou učenost beznadějně nedostupné a dnes již i nesrozumitelné, spadají mimo rámec naší slovníkové úvahy. Připomeňme naopak, že i v rutinovaném koloběhu noci a noci autora Něžných drápků se našla žena, kvůli níž a její kandidátské práci nezamhouřil V. do rána oka. Samozřejmě, byla to ona /srov. PhDr. J.H., Má cesta k noci s V.M., sb. Dnes se tomu

už jen smějeme, propagační erotický tisk u příležitosti jubilejního Macurova Petříkova u Velkých Popovic, listopad 1985-lezen 1986, zcenzurováno, nečitelný podpis a razítko/.

Systematičnosti V.M. a jeho zálibě v parastrukturách lze přičíst i skutečnost, že stejně jako budoucnost našeho lidstva také on spatřil světlo světa sedmého listopadu. Pamětníci sice vehementně tvrdí, že jde o událost významově souměřitelnou /srov. Alena Pšenčíková-Macurová, Byl jak Říjen, úvodní slovo k To Glory ..., c.d./, ale současníci mají za to, že nikoli /srov. Naděžda Šimonová-Macurová, Můj nescuměřitelný, pamětní zdravice Z Hanspaulky na Lhotku, Praha, listopad 1985/. My kolemžijící však nepochybujeme. Vzhledem k tomu, že se V.M. teprve letos přiznal ke svým čtyřicátinám, všichni ti, kdo měli možnost pohledět u piva, piva nebo piva a milovaného Vana Tallinnu do věčně mladicky čtyřicetiletých zřítelnic V.M., se dozajista přesvědčili, že oslavencův pávab spočívá v subtilní interferenci jeho staroslezské jsoucnosti směrem k nám, jakož i ve frenetické interakci hravého intelektu s něžností senzitivních drápků, jimiž nás uvrhuje do nepřeberných tenat své bezedné macurácké personality. To mu zaručuje, že se stane objektem pozdní pražské hagiografie strahovofilní, zvláště zahrnou-li se i jeho smyšlenky o vrstevnících. Sodíkem zářící monument však budiž vztyčen slovutnému jubilentovi za to, že se srdnatě postavil proti souhovancům z Ústavu /srov. V.M., Vybrané projevy z let 1980-1985, nezachovaný rkp./ a pochopil varování z

dovětku k Něžným drápkům - varování před tím, co mu nehrozí: nemilosrdná vylidněnost.

LITERATURA Českoetonské heroické, epické a svatební zpěvy, rkp. 1973-1985. - Něžnými drápký, Praha 1983. - Občan Monte Christo, rkp. - Znamení zrodu, Praha 1983. - Vladimír Macura, nakl. Molodaja gvardija, Moskva 1985, edice Žizň zamečatělnych ljuděj.

PŘEKLADY Vladimír Macura, Opera omnia + miscellanea, Eesti raamat, Tallinn 1985.

VÝPISKY "Ve hře však byly i rastry značně jemnější." /Znamení zrodu, s. 188/.

"Spala."

"Neusnula bych."

"Prosím tě." /Něžnými drápký, s. 104/.

tere